

Jeg må jo nok tage mig lidt sådan her og dér, når jeg hører de bemærkninger, der er kommet fra beskæftigelsesministeren. Hvis han er af den opfattelse, at det danske tillidsmandssystem og dermed det, der er med til at bevare roen på det danske arbejdsmarked, kan sættes ud af kraft ved nogle så luftige ting, som her bliver fremført, nægter jeg at tro det. Derfor vil jeg sige til ministeren, at der er for meget luft i det her. Lad os nu holde os til en henstilling.

Bjarne Laustsen (S):

Et følgende forløb kunne forekomme: En medarbejder, der er kommet lidt op i årene, har måske været udsat for en arbejdsulykke og er måske ikke hundrede procent effektiv. Arbejdsgiveren synes så, at vedkommende burde gå ned i tid, men vedkommende har lyst til at være der; vedkommende er måske ikke så effektiv, som arbejdsgiveren synes han skal være. Hvis man så kigger på de forhandlinger, vi har ført her, så har lønmodtageren ingen rettigheder, og vedkommende skal selv dokumentere sin uskyld. Derfor er den person jo under pres.

Og nu får vi altså at vide her, at man godt kan rådføre sig med sin tillidsmand, men vedkommende har ingen ret til at bistå i forhandlingerne. Hvis man eventuelt skal vende tilbage, hvor lang tid skal man være nede på deltid, og hvordan kommer man tilbage igen? De forhold må den enkelte tillidsrepræsentant altså så ikke deltage i forhandlinger om. Det er uhørt, fordi det er et indgreb i overenskomstsystemet. Hvor man har en overenskomst, har man et talerør, og det er tillidsrepræsentanten. Det er altså en regel her, som lovforslaget sætter ud af kraft.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Beskæftigelsesministeren svarede tidligere hr. Bjarne Laustsen, at det her ikke drejer sig om organisationerne og tillidsfolk osv., osv.

Kl. 15.10

Så kunne jeg godt tænke mig at spørge beskæftigelsesministeren sådan direkte: Hvad er det for nogle henvendelser, ministeren har fået fra ganske almindelige HK'ere og SiD'ere på grund af forslaget, og hvad skriver de pågældende til ministeren? Hvad er det, de ikke har fået lov til? Og hvis de har fået nej, hvem er det så, der forhindrer dem i det?

Kan ministeren ikke lægge sådan nogle helt konkrete og faktuelle ting på bordet her, for jeg synes, det er mystisk, at der er så stort og mas-

sivt et krav fra enkelte personer om det her lovforslag.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg savner fra spørgernes side, at man må gøre op med sig selv, om det er et stort problem eller et lille problem. Diskussionen kører hele tiden ad to spor. Nu antyder fru Meldgaard, at det er et meget lille problem, vi sidder med her, og at det sådan set er latterligt, at jeg tager det op.

Så er mit naturlige modspørgsmål: Hvis det er tilfældet, hvorfor kan vi så ikke bare løse det, hvis det er så lille et problem, at ingen kan få øje på det? Men det er jo det store skyts, der køres ind i det her spørgsmål.

Nu tror jeg, vi er ved at bevæge os ind i det efterfølgende spørgsmål, for det, fru Anne-Marie Meldgaard efterlyser, er nogle konkrete eksempler. Men jeg kan da godt sige, at jeg synes, at den SiD-rapport, der er lavet i september-oktober 2000, jo sådan set taler sit klare sprog: at 50 pct. af de adspurgte mener, at hindringen ligger i de kollektive overenskomster eller dertil knyttede aftaler, at hovedproblemet for deltidsbeskæftigelse synes at være arbejdsgivernes ønske om at få fuldtidsbeskæftigede.

Jeg synes også, jeg har lyst til at citere fra KAD's fagblad Kvindernes Fagblad, hvor det jo så udmærket siges af f.eks. direktøren for Forenede Rengøring A/S og næstformand i Servicebranchens Arbejdsgiverforening:

»Jeg tror, vi får svært ved at rekruttere og fastholde gode medarbejdere, hvis vi går efter deltidsansættelser. Vi er nødt til at aftale arbejdstiden på medarbejdernes præmisser, og hvad de ønsker. For at få en professionel branche må vi nemlig også arbejde professionelt«, osv.

Det gennemsyrrer jo alle svarene på det her område, så jeg synes altså, at i det her tilfælde er der en meget velgrundet årsag til, at vi vil tilsidesætte de aftaler, som både arbejdsgiverorganisationer og lønmodtagerorganisationer indgår, hvor de tilsidesætter det enkelte menneskes mulighed for at tilrettelægge sit eget liv.

Bjarne Laustsen (S):

Om sagen er stor eller lille, om den kan bære et lovforslag, skal regeringen selvfølgelig selv afgøre. Jeg har tidligere brugt udtrykket at løbe åbne døre ind, for i de tal, jeg har – der har været to tal fremme, det er 4 eller 6 pct., der er tilbage på arbejdsmarkedet, der ikke er omfattet – er det 400.000, der arbejder på deltid.